

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summula Casuum Conscientiæ

In Qva Agitur De Præceptis Ecclesiæ, De Officio Confessarii, Ac De
Censuris

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ Agrippinæ, 1652

Articulus VI. De Vsu iurisdictionis non impedito, defectus approbationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41572

secularius adeo cautè prædictam licentiam petere, ut superior ne quidem casum ob quem petitur, coniecere valeat, saltem si sit periculum inde coniciendi personam quæ peccauit. Dixi per se loquendo, nam si superior aduertat, occasione dictæ licentiæ sæpius concessæ disciplinam notabiliter laxari, dubium non est quin eam interdum possit, imò debeat denegare.

ARTICVLVS VI.

De vsu iurisdictionis non impedito, defectu approbationis.

CIRCA tertium modum impediendi vsum iurisdictionis, qui in defectu approbationis consistit, obseruanda sunt verba illa Concilij Trid. sess. 23. cap. 17. *Quamuis Presbyteri in sua ordinatione à peccatis absoluedi potestatem accipiant, decernit tamen sancta Synodus nullum etiam Regularem, posse confessiones secularium, etiam Sacerdotum, audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examinationem si illis videtur esse necessarium, aut alias idoneus indicetur, et approbationem qua gratis detur, obtineat, privilegiis, et consuetudine quatenus, etiam immemorabilibus, non obstantibus.* Ad quorum verborum illustrationem, notanda sunt quæ sequuntur.

Eo ipso quòd alicui datur beneficium Parochiale, ille censetur sufficienter approbatus, ad confessiones suorum subditorum audiendas. Quod intellige, quamdiu retinet tale beneficium, nam si illud dimittat, requiritur approbatio, ex communi sententia. Verùm simplex Sacerdos siue Secularis, siue Regularis, eget approbatione Episcopi, ut licitè, & validè confessiones Secularium, etiam Sacerdotum, excipere possit. Vnde in locis vbi receptum est Concilium Trid. non potest Parochus aliquem simplicem

Sacerdotem, ab Episcopo non approbatum, deputare ad confessiones audiendas in sua Parochia.

Potest tamen Sacerdos non approbatus, audire confessiones Regularium, Vnde superior Monasterij potest exponere Sacerdotem Secularem, ab Episcopo non approbatum, ad excipiendas confessiones suorum inferiorum, si id aliunde non sit prohibitum. Et similiter potest Prouincialis, committere regulari ab Episcopo non approbato, facultatem audiendi confessiones Monialium, ipsius iurisdictioni subditatum.

Vt Episcopus possit approbare confessarios, requiritur iurisdictionio. Vnde qui non habet populum, etsi consecratus sit, & qui, etsi electus, nondum à summo Pontifice confirmatus est, approbare nequit. Nomine autem Episcopi, quoad approbationem confessariorum, venit capitulum, sede vacante, veniunt etiam Abbates qui super aliquem populum, cum iurisdictione Episcopali constituti sunt. Non tamen potest Archiepiscopus dare Sacerdoti facultatem audiendi confessiones in Dioccesibus suorum suffraganeorum Vnde absolutiones virtutis talis facultatis datae, sunt nullae, etsi communis error adfit.

Approbatio ad confessiones audiendas necessaria, danda est ab ordinario confessarii. Quò fit vt Regulares approbari debeant ab Episcopo, in cuius Diocesi habitant. Nec sufficit approbatio petita, si actu obtemperata non sit Id tamen non impedit quin Sacerdos, à suo ordinario non approbatus, transiens per alienam Diocesim, possit approbari ab illius Episcopo, ad audiendas confessiones suorum subditorum, quamdiu ibi moratur.

Imò vt possit Episcopus alieno Sacerdoti, qui à suo ordinario approbatus non est, confiteri, sufficere videtur quòd talis Sacerdos fiat quodammodo illius subditus, vel ratione alicuius officii Ecclesiastici, quod in illius Diocesi exercere teneatur, vel quia intendit

tendit ibi aliquam diu commorari, & multò magis si domicilium suum transferat ad illius Episcopatum. Secus si nullo ex his modis fiat illi subditus. Quare non potest Episcopus transiens per alienam Diocesim, confiteri Sacerdoti loci, qui ibi approbatus non sit.

Non potest Episcopus, sine iusta causa, approbationem petenti denegare, nec semel concessam reuocare. Si tamen iniuste eam denegat, aut renocat, à confessionibus audiendis abstinendum est, eo quod Concilium Tridentinum loco citato approbatione ad hoc absolute exigit. Verum si approbatio alicui legitime concessa, non nisi occulte reuocetur. poterit approbatus valide, etsi non licite, confessiones audire; adeoque cognito errore, non erit necesse confessiones apud illum factas, repetere.

Dico, legitime concessa nam si quis absque legitima approbatione, confessarii munus primo exercuisset, error communis non sufficeret, ad validandas absolutiones ab eo datas. Et similiter qui officium Parochi sine legitima auctoritate usurpat, inualide absoluit à peccatis mortalibus, etsi ex errore populi legitimus Pastor existimetur, nisi aliunde sit approbatus ad confessiones audiendas. Si tamen habet titulum coloratum, valent absolutiones ab eo collatae, esto à parte rei verus Parochus non sit, ut si beneficium Parochiale ei inualide collatum sit, ob occultum aliquod impedimentum.

Ex probabili maiorum sententia, absolute approbatus a suo Ordinario, censetur approbatus pro omnibus Ecclesiis ita ut transiens per alienam Diocesim, possit à Parocho deputari ad confessiones audiendas sine noua approbatione. Quemadmodum habens in vno loco beneficium Parochiale, potest ubique sine noua approbatione, confessiones audire, ut multorum locorum praxis ostendit. Quia tamen agitur de conditione ad valorem Sacramenti necessaria, consultius est sententiam oppositam sequi, maxime

mè in Gallia, vbi prior non videtur esse in vsu. Verùm id non impedit, quin approbatus in vna Diœcesi, possit illius Diœcesis subditum extra illam, sine noua approbatione, Sacramentaliter absoluerè; sicut potest Parochus suum Parochianum, in aliena Parochia.

Habens duo domicilia, in quorum singulis medijs anni parte habitat, potest Parocho alterutrius domicilij confiteri. Conuenientius tamen est, vt pro tempore quo in vno domicilio habitat, adeat Parochus illius loci, pro susceptione Sacramentorum: habentes verò alicubi domicilium & alibi quasi domicilium, seu habitationem satis diuturnam, licet non fixam, vt scolares, litigantes, &c. à Parocho loci in quo pro tempore habitant, Sacramenta sumere debent. At vagi qui nullum habent domicilium, adeoque nec proprium Parochum, possunt, ex multis, cuiuslibet Sacerdoti approbato confiteri. Verùm cur non potius dicatur, eiu modi homines habere pro proprio Parocho, illum qui præst Parochia: in qua pro tempore versantur, & debere ab illo Sacramenta recipere? Hoc sanè rationi, vt & praxi longè congruentius videtur.

Ex sententia communi, & in praxi secuta, qui confitetur in Paschate religioso, ab Episcopo loci approbato ad audiendas confessiones, satisfacit præcepto Ecclesiæ de confessione annua, adeoque non tenetur eadem peccata confiteri proprio Parocho, siue alteri ab illo deputato. Nec potest sine errore sustineri, confessiones secularium factas apud Regulares, ab Ordinario approbatos, inualidas, vel illicitas esse. Verùm, vt non semel monui, debent Regulares ad confessiones audiendas admissi, cautè, & modestè viuis priuilegijs, ne quæd pro charitate fouenda, & amplificanda institutum est, in charitatis perniciem, & interitum vergat.